

mel uden Sol og uden Stjerner. Solen var forsvunden uden al Højtidelighed, havde kun efterladt en lille, rødlig Taageplet over Horisonten. Der var ikke en Sky paa Himlen, der kunde indfange de stigende Straaler og sprede dem over Jorden som en Afglans af Dagens Herlighed. Hist og her paa Bakkerne glødede en Rude, — det var alt.

Men nede omkring Aaen vaagnede der, saasnart Solen var borte, et eget spøgelseagtigt Liv. Engene begyndte at indspinde sig i graalige Taagevæv, — snart skjultes den hele milebrede Dalbund af en bølgende Aande. Det saae ud, som om Fjorden nu til Natten tog sit gamle Leje i Besiddelse. Som en rygende Brænding, et Spøgelsehav, væltede den blege Damp sig mellem Bakkerne.

Paa eengang sporedes der Liv derude. Et hornet Hoved dukkede op af Taagehavet og brølte. Tæt ved skimtedes Overkroppen af en Mand. Han holdt Armene løftede og syntes at ende bagtil i et mørkt Dyrelegeme med rejst Hale. Snart saaes mange saadanne hornede Hoveder, der med løftet Snude stødte Damp ud af Næseborene, og hertil føjede sig et Mylr af mørke Rygge i en egen gyngende eller svajende Bevægelse. Midt imellem dem hævede sig Overkroppen af endnu en Mand, der skrigende svang noget over sit Hoved, — man maatte tænke paa et Par Kentaurer i Kamp med en Flok Søuhyrer. Det var Kærsholms tre Hundrede Stykker Kvæg, som dreves hjemad af en Hyrde og et Par Vogter-